

Δεικτικὸν ἐπίρρ. συσχετικὸν τοῦ ἐρωτηματικοῦ ἀποποῦ
1) Ἀπ' οὐδενὸς τόπου, οὐδαμόθεν κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.): Ἐσβησε τὸ πανηγύρι μας, γιὰτὶ τὴν ὥρην πρὸς ἀποπουθενά δὲν ἔρχονται κοιν. Ἀποπουδὲν 'κ' εἶδες ἀτον νὰ ἔρται; (δὲν φαίνεται) Χαλδ. Ἀποπουδὲν 'κ' εἶδες ἀτον νὰ ἔρται; (δὲν τὸν εἶδες νὰ ἔρχεται ἀποπουθενά;); αὐτόθ. Ἀποπουδὲν τιδὲν ἔχπασες; (ἐξεργάζωσες τίποτε, ἤτοι ὠφελήθης;); αὐτόθ. Ἀποπουδὲν οὐτὶδ' ἔκουσα τίπο (δὲν ἤκουσα τίποτε) Ὁφ.

2) Δι' οὐδενὸς τόπου κοιν.: Ἀποπουθενά δὲν περνᾷς, εἶναι γκρεμνός. Εἶναι βαθὺ τὸ ποτάμι, ἀποπουθενά δὲν περνεῖται. 3) Ἀπ' οὐδενὸς προσώπου κοιν.: Ἀποπουθενά δὲν περιμένω βοήθεια, μὲ λησιμόνησαν ὅλοι. Ἀποπουθενά δὲν περιμένω κανένα καλό. Ἐχει ἀποπουθενά τίποτα; — Ἐχει κατὶ ἀπὸ τὸ παιδί του. 4) Ἀορίστως ἀπὸ τινος τόπου ἢ προσώπου κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.): Κάποιος θὰ ῥθῃ ἀποπουθενά νὰ μᾶς ἰδῇ. Θὰ περάσουμε τὸ ποτάμι ἀποπουθενά. || Φρ. Ἀποπουδὲν 'ς σὰ δέρεᾶ μ'! (εἶθε νὰ ἔπεφτε ἀποπουθενά 'ς τὰ χέρια μου!) Χαλδ.

*ἀποπουθενά-καὶ κάτω ἐπίρρ. ἀποπουδεγκαικά Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπουθενά καὶ κάτω.

1) Οὐδαμοῦ, ἐκ τῶν κάτω. 2) Ἀορίστως ἀπὸ τινος ἐκ τῶν κάτω μερῶν.

*ἀποπουθενά-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀποπουδεγκέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπουθενά καὶ ἔσω.

1) Οὐδαμόθεν (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας). 2) Κάποθεν.

*ἀποπουθενά-κι ἄνω ἐπίρρ. ἀποπουδεγκιάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπουθενά κι ἄνω. Οὐδαμόθεν (τῆς κινήσεως νοουμένης ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω).

ἀποπουλῶ Δ.Κρήτ. 'ποπουλειῶ Κρήτ. (Κατσιδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πουλῶ.

Τελειώνω τὴν πώλησιν, ἐξαντλῶ τὰ πωλούμενα ἐνθ' ἄν.: Λίγα 'σανε καὶ τὰ 'ποπούλησε γλήγορα Κατσιδ. Ἄμετα 'ς τὸ δεῖνα μέρος νὰ τ' ἀποπουλήσης (δηλ. τὰ μῆπω πωληθέντα) Δ.Κρήτ. Συνών. ξεπουλῶ.

ἀποποῦ-ὥσποῦ ἐπίρρ. σύννηθ. ἀποποῦ-σωποῦ ἐνιαχ. ἀποπούσπου Σύμ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀποποῦ καὶ ὥσποῦ.

1) Ἐκ ποίας αἰτίας ἢ ἀφορμῆς, ἔνεκα τίνος λόγου σύννηθ.: Ἀποποῦ-ὥσποῦ θέλεις νὰ σὲ δανείσω; μήπως ἔχουμε κάμμιά συγγένεια καὶ δὲν τὸ ξέρω; Μοῦ λές νὰ χαιρετίσω τὸν δεῖνα, μὰ ἀποποῦ-ὥσποῦ; σύννηθ. 2) Πόθεν, ἐκ ποίας ἀρχῆς Σύμ.: Ἀποπούσπου 'ναι γενεά μας;

*ἀποπραίδεμα τό, 'ποπρόδεμα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀποπραιδεύω, ὃ ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πραιδεύω ἢ ἀμέσως ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. πραιδέμα. Ἡ μεταβολὴ τῆς συλλαβῆς πραι εἰς προ κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν πρόθ. πρό.

Τὰ μετὰ τὴν γενομένην λείαν ὑπολειφθέντα, ὑπολείμματα ἐκ καταστροφῆς ἢ ζημίας: Ἄσμ.

Κ' ἐφάγαν καὶ προδέσαν το λαοῦδι καὶ περδίκια καὶ 'πὸν τὰ 'ποπροδέματα ἐξῆβγεν χίλια μόδια (προδέσαν = ἤρπασαν, ἔδαπάνησαν, ἐνν. τὸ σιτάρι).

ἀποπρήσκομαι Ἄνδρ. Κρήτ. κ.ἀ. 'ποπρήσκομαι Σύμ. ἀποπρέσκουμαι Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πρήσκομαι.

1) Πρήσκομαι πολὺ Ἄνδρ. κ.ἀ.: Ἀποπρήστηκε τὸ μάτι σου - τὸ μάουλό σου - τὸ ποδάρι σου κττ. Ἄνδρ. 2) Ἀποβάλλω τὸ πρήσμα, τὸ οἶδημα Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ.: Ἐπεπρέστην ἡ γερά μ' (ἡ πληγὴ μου) Τραπ. Πρεσμένο ἔτουνε τὸ ποδάρι μ' τῶαί ἡάρ' ἐπεπρέστη Ὁφ.

ἀποπροίκι τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποπροικίζω.

Ὑπόλοιπον προικὸς τὸ πρὸς συμπλήρωσιν παρεχόμενον.

ἀποπροχτὲς ἐπίρρ. σύννηθ. ἀποπροχτὲ Πελοπν. (Βούρβουρ. Κορινθ. Μάν.) ἀποταπροχτὲς σύννηθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. προχτὲς, παρ' ὃ καὶ ταπροχτὲς.

Ἀπὸ τῆς τρίτης ἡμέρας ἀπὸ τῆς σημερινῆς: Εἶναι δὲ ἀποπροχτὲς τὸ βράδυ. Σοῦ τὰ εἶπα ἀποπροχτὲς. Ἀποταπροχτὲς εἴμαστε μαζί καὶ τίποτα δὲ μοῦ εἶπες.

*ἀποπρωινίζω, ἀποπρινίζω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπρωινοῦ.

Ἀφυπνίζομαι ἐνωρίς, ἐγείρομαι τῆς κλίνης λίαν πρῶι ἐνθ' ἄν.: Ἀποπρινίζω καὶ σ'κοῦμαι Τραπ. || Παροιμ.

Κι ἂν ἐπεπρινίξ' ὀρφανὸν τὸν ὕπνον αὐτ' ἐχάσεν (ὅτι τῶν ὀρφανῶν καὶ ἀπροστατεῦτων πᾶσα προσπάθεια ἀποβαίνει ματαία) Τραπ. Χαλδ. || Ἄσμ.

Ὁ Γιάννης ἐπεπρινίξεν καὶ 'ς τὸ νερόν ἐπῆγεν, γαργάριξεν ἡ μαστραπά, ἐγγέφιξεν ὁ δράκων (ἐγγέφιξεν = ἐξύπνησεν) Τραπ.

*ἀποπρωινισμα τό, ἀποπρινισμαν Πόντ. (Σάντ.) ἀποπρινιγμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπρωινίζω.

Ἡ λίαν πρῶι ἀφύπνισις.

*ἀποπρωινοῦ ἐπίρρ. ἀποπρινοῦ Πόντ. (Κερασ.) ἀποπρινοῦ Πόντ. (Ἱμερ. Χαλδ.) ἀπουπρινοῦ Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀπουρπρινοῦ Πόντ. (Ἀργυρόπ.) ἀπουρπρινοῦς Πόντ. (Ἀργυρόπ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ πρωινοῦ (ἐνν. χρόνου).

Κατὰ τὴν πρωίαν, πρῶι ἐνθ' ἄν.: Ἀποβραδὺς ἔπεσεν καὶ καλὰ κι ἀποπρινοῦ ἐσ'κῶθεν ἄρρωστος Χαλδ. Πουρνὰ ἀποπρινοῦ (αὔριον πρῶι) Ἱμερ. Ἀπουπρινοῦ 'ἀ'ρχομαι λέπω σε (τὸ πρῶι θὰ ῥθῶ νὰ σὲ ἰδῶ) Κοτύωρ. Ἀπουρπρινοῦς ἐσ'κῶθεν κ' ἐδέκεν 'ς σὰ δέρεᾶ τ' ἐναν λαῦν' Ἀργυρόπ.

ἀπόπυρα ἐπίρρ. Χίος 'πόπυρα Κύπρ. (Γερμασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόπυρος.

1) Πλησίον τῆς πυρᾶς Χίος: Βάλε το ἀπόπυρα. 2) Μετὰ τὴν ἐν τῇ κλιβάνῳ ὀπτησιν τῶν ἄρτων Κύπρ. (Γερμασ.): Ἐπόπυρα τοῦ φούρνου μου ἔλα νὰ φουρνίσῃς τῶαί σου. Συνών. ἀποκαῆς 1.

ἀποπυρὰ ἢ, Ἀστυπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. πυρὰ.

Πυράκτωσις τοῦ κλιβάνου ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτην γινομένην. Συνών. ἀποπύρι 1.

ἀποπύρι τό, Ἄνδρ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. πυρὰ.

1) Ἀποπυρὰ, ὃ ἰδ. Ἄνδρ. 2) Ὑπόλειμμα πυρᾶς Λεξ. Δημητρ.

